

Rybnik, 6 listopada 2020 r.

Sygn. akt III Ka 322/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędziowie: Olga Nocoń

Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Przemysław Prokop

w obecności oskarżyciela Krzysztofa Gruda Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2020 r.

sprawy: **W. T. (T.)**

s. T. i T.

ur. (...) w J.

oskarżonego o czyny z art. 271 § 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 3 października 2019 r. sygn. akt II K 497/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie I, iż nadto uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie 674 i 675 aktu oskarżenia i w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa;

- w punkcie II:

- usługa usunięcia zębów nazębnych z obu łuków zębowych opisana w punkcie 305 była wykonana prywatnie,
- usługa opisana w punkcie 399 była wykonana prywatnie,
- usługa całkowitego opracowania i odbudowy ubytku zęba na jednej powierzchni numeru zęba 46 i 47 opisana w punkcie 494 była wykonana prywatnie,
- usługa opisana w punkcie 647 była wykonana prywatnie,

- w punkcie III ustala, że łączna kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyniosła 68.325,41 złotych (sześćdziesiąt osiem tysięcy trzysta dwadzieścia pięć złotych czterdzieści jeden groszy);

- w punkcie VIII ustala wysokość zobowiązania do naprawienia szkody na kwotę 68.325,41 złotych (sześćdziesiąt osiem tysięcy trzysta dwadzieścia pięć złotych czterdzieści jeden groszy);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 1.780 (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt) złotych i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sędzia Jacek Myśliwiec (spr.)

Sędzia Olga Nocoń Sędzia Lucyna Pradelska-Staniczek

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 322/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 3 października 2020 r., sygn. akt II K 497/16.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego w swojej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

1. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. - poprzez pominięcie przy analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym dotyczącej oceny, czy i jakie świadczenia zostały wykonane przez oskarżonego oraz które z nich zostały rozliczone w ramach umowy zawartej z NFZ-em - treści wyjaśnień złożonych przez oskarżonego W. T. w postępowaniu sądowym (do których Sąd nie odniósł się w uzasadnieniu skarżonego wyroku), a z których wynikały takie okoliczności (istotne przy ocenie materiału dowodowego), jak w szczególności to:

- jakie procedury mieściły się w ramach świadczenia określonego kodem opisanym jako „usunięcie złogów nazębnych”, w jaki sposób przebiegają oraz jakie etapy związane z tą procedurą nie są refundowane przez NFZ;

- jakie etapy leczenia były refundowane przez NFZ (a jakie nie) oraz, że część z nich nie mogła zostać rozdzielona, jak choćby przez leczeniu kanałowym;

- z czego mogły wynikać dopłaty do leczenia, obok procedur refundowanych przez NFZ, które ponosili pacjenci;

a których prawidłowa ocena miała bezpośrednie znaczenie dla możliwości przyjęcia, że zostały w niniejszej sprawie zrealizowane znamiona określone w dyspozycjach przepisów art. 271 § 1 i § 3 k.k. oraz art. 286 § 1 k.k. i winna w efekcie prowadzić do wniosku o braku możliwości przypisania oskarżonemu ich sprawstwa;

2. art. 410 k.p.k. - poprzez pominięcie przez Sąd części zebranego w sprawie materiału

dowodowego, w postaci złożonych do akt wydruków z systemu M. - za pomocą którego oskarżony przysyłał informacje służące do rozliczania świadczeń z NFZ-em (w kontekście złożonych przez niego wyjaśnień), z których wynikało, że kwestionowane wizyty (w zakresie przypisanym przez Sąd w sentencji wyroku), musiały mieć miejsce, albowiem świadczył o tym fakt ich autoryzacji przy użyciu indywidualnej karty chipowej przypisanej do danego pacjenta, co było również istotne dla oceny osobowego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu;

3. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez pominięcie przy ocenie faktycznej i prawnej zachowań przypisanych oskarżonemu W. T., istotnej części zeznań złożonych przez świadka E. P. (pracownika NFZ), z których wynikało, że część świadczeń rozliczanych w ramach refundacji z NFZ nie mogła zostać wykonana wyłącznie na wizytach refundowanych (m. in. związanych z leczeniem kanałowym zębów), jak również, że na wizytach prywatnych mogły zostać rozliczone niektóre ze świadczeń refundowanych przez NFZ (jak choćby wykonanie bezpłatnego dla pacjenta przeglądu uzębienia, tj. świadczenia refundowanego w postaci: „badania lekarskiego stomatologicznego”), wskazując w ich treści wręcz, że „łączenie na jednej wizycie usługi prywatnej i refundowanej jest możliwe i nieuniknione w pewnych przypadkach”, a jedynie wybranie przez Sąd ich fragmentu bez całościowej oceny informacji podanych przez w/w świadka;

4. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. - poprzez

pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych części zeznań świadków składanych w toku postępowania sądowego, którzy doprecyzowując swoje wcześniejsze relacje (w szczególności przy uwzględnieniu sposobu, w jaki byli oni przesłuchiwani na etapie postępowania przygotowawczego), podważali jednocześnie tezy zawarte w akcie oskarżenia, a które to okoliczności (w odniesieniu do zachowań przypisanych przez Sąd w wyroku) nie zostały przez Sąd uwzględnione;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że oskarżony W. T. doprowadził NFZ do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie przypisanej mu w wyroku - w sytuacji, gdy powołany przez Sąd w tym zakresie fakt „współfinansowania usług”, czy też wykonywania dodatkowo na wizycie prywatnej także usług refundowanych przez NFZ - nie może świadczyć o takim rozporządzeniu i bezzasadne ograniczenie przez Sąd rozważań w tym zakresie, jedynie do stwierdzenia, że za rozliczeniem niektórych świadczeń w ramach NFZ sprzeciwiał się prywatny charakter wizyty, co uniemożliwiało zdaniem Sądu „sprawdzenie, czy usługa nie została rozliczona podwójnie” - podczas, gdy nie było to wystarczające do przyjęcia, że zachowanie oskarżonego stanowiło przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k., zwłaszcza, że postępowanie dowodowe nie wykazało, aby rzeczywiście określone świadczenie zostało rozliczone podwójnie, a tym bardziej, że było to wysokości

określonej przez Sąd w skarżonym wyroku;

nadto niezależnie od w/w zarzutów:

III. naruszenie prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu W. T., a to, że:

- art. 271 § 1 k.k. w zw. z § 3 k.k.
- poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że podanie niezgodnych z rzeczywistością danych w aplikacji informatycznej służącej do rozliczeń finansowych za wykonane świadczenia medyczne z NFZ (jeżeli w rzeczywistości miało miejsce) - stanowi poświadczenie nieprawdy w dokumencie w rozumieniu art. 271 k.k. - podczas, gdy wprowadzenie danych do w/w aplikacji, służyło jedynie do wewnętrznych rozliczeń z NFZ-em, w ramach zawartej umowy cywilnoprawnej o świadczeń usług, nie miało zatem cech dokumentu publicznego, a tym samym nie mogło zostać uznane za realizujące znamiona określone w art. 271 k.k.;

IV. naruszenie prawa materialnego, a to, że:

- art. 64 § 2 k.k. - poprzez jego błędne powołanie w podstawie wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu W. T. - w sytuacji, gdy oskarżony nie działał w warunkach przewidzianych w w/w przepisie, a jednocześnie w związku z zastosowaniem obostrzenia wynikającego z samego art. 65 § 1 k.k. - wystarczające było powołanie tylko tego przepisu w podstawie wymiaru kary, bez równoczesnego wskazywania na art. 64 § 2 k.k.

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał zapaść w wyniku naruszenia prawa procesowego nie jest zasadny. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego zaprzeczającego, aby dopuścił się zarzucanych mu czynów i ustalenia oparł na dokumentacji Narodowego Funduszu Zdrowia i zeznaniach świadków, z których te ostatnie zdaniem skarżącego mogły budzić wątpliwości co do ich wiarygodności i rzetelności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 k.p.k. prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w</p>	

wynikach postępowania sądowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których się oparł co do ustaleń faktycznych, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów do czego zresztą był zobowiązany nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 k.p.k. W istocie Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób wieloaspektowy i bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Odnosząc się zaś wprost do zarzutów apelacji stwierdzić należy, iż ich treść, a także prezentowana w toku całego postępowania postawa oskarżonego zupełnie abstrahuje od warunków umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia w sprawie świadczenia przez oskarżonego usług refundowanych. Podnoszenie po raz kolejny tych argumentów w apelacji świadczy, iż ich autor albo nie zna, albo nie przyjmuje do wiadomości tych uwarunkowań wynikających z treści umowy. Podkreślić należy, iż warunki tej umowy wykluczały możliwość „współfinansowania usług stomatologicznych” innymi słowy, jeżeli dany pacjent

decydował się na użycie wypełnienia światłoutwardzalnego to cała ta czynność była wykonywana prywatnie, tymczasem oskarżony prezentował zupełnie błędny pogląd, iż część takiej usługi tj. przygotowanie zęba do wypełnienia mogła być refundowana, zaś tylko wypełnienie było prywatnie opłacane. Tego typu sytuacje nie uprawniały do występowania o refundację z Narodowego Funduszu Zdrowia. Drugim istotnym elementem było to, iż w trakcie wizyty która była umawiana jako prywatna nie mogły być wykonywane czynności refundowane z Narodowego Funduszu Zdrowia. Innymi słowy, jeżeli pacjent ustalał daną wizytę jako prywatną nie mógł korzystać z refundacji za poszczególne zabiegi. Zgoła odmiennie wyglądała sytuacja, gdy dana wizyta była pierwotnie umawiana jako refundowana z Narodowego Funduszu Zdrowia, a w jej trakcie pacjent decydował się na czynność stomatologiczną, która nie była refundowana i wtedy mógł ją opłacić jako prywatną. Tych prostych reguł, jak się wydaje skarżący nie przyswoił i w efekcie miesza różne pojęcia i sytuacje, tak też skonstruowana jest cała apelacja. Wyraźnie widać to w treści zarzutu ujętego w punkcie I ppkt 1 i 3 oraz w punkcie II. Skarżący ewidentnie myli zagadnienie współfinansowania czynności stomatologicznych z możliwością wystąpienia równocześnie czynności stomatologicznych refundowanych i prywatnych. O ile pierwsza z sytuacji nie uprawniała do refundowania takiej czynności i nakazywała traktować ją jako usługę prywatną to istotnie mogły wystąpić (o czym wyżej wspomniano) sytuacje, gdy w trakcie

wizyty co do zasady refundowanej pewne czynności (jako całość) były wykonywane prywatnie. Wyraźnie o tym wspomina również w swoich zeznaniach świadek E. P., chociaż skarżący nadaje tym zeznaniom dość osobliwy wydźwięk, zupełnie sprzeczny z intencją świadka. Odnośnie zarzutu zawartego w punkcie I ppkt 2 to godzi się tylko skarżącemu przypomnieć, że możliwość autoryzacji przy użyciu indywidualnej karty chipowej powstała dopiero w 2013 r., co ewidentnie wynika z treści informacji Narodowego Funduszu Zdrowia (k. 964). Powoływanie zatem tego argumentu w odniesieniu do zdarzeń mających miejsce w 2012 r. jest nieuprawnione. Za nietrafne uznać należy również zarzuty ujęte w punktach III i IV. Należy podkreślić, iż wbrew twierdzeniom skarżącego, aplikacja informatyczna służąca do rozliczeń finansowych za wykonane świadczenia medyczne z Narodowym Funduszem Zdrowia stanowi poświadczenie nieprawdy w dokumencie w rozumieniu art. 271 k.k. Nie chodzi bowiem o dokument mający charakter wewnętrznej dokumentacji, lecz służy do rozliczeń z Narodowym Funduszem Zdrowia. Podanie zatem w takiej aplikacji danych niezgodnych z rzeczywistością i wprowadzenie w ten sposób w błąd Narodowy Fundusz Zdrowia, co do istnienia podstawy do wypłaty świadczenia refundowanego w pełni wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Co do potrzeby powoływania art. 64 § 2 k.k. wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12.09.2017 r., sygn. akt II AKa 388/16. Należy zwrócić uwagę, że art. 65 § 1 k.k. nie zawiera sankcji i w tym wypadku odwołuje się do art. 64 § 2 k.k. uzupełniając ten brak.

Tylko częściowo Sąd odwoławczy uwzględnił zarzut zawarty w punkcie I ppkt 4 apelacji, albowiem istotnie doprecyzowanie zeznań przez świadków pozwoliło na odczytanie ich faktycznej intencji. Po pierwsze bez wątplenia zeznania świadka J. P. nie pozwoliły na precyzyjne odtworzenie jakie usługi stomatologiczne miała ona wykonywane prywatnie, a jakie były refundowane, zwłaszcza iż nie była ona w stanie określić czy pierwotnie umawiane wizyty miały być refundowane, czy też prywatne. W tej sytuacji należało oskarżonego uniewinnić od zarzutów ujętych w punkcie 674 i 675. Zwrócić należy uwagę, iż Sąd I instancji z analogicznych powodów uniewinnił oskarżonego od zarzutu ujętego w punkcie 28. Podkreślić należy, iż mimo zabiegów oskarżonego, który kontaktował się ze swoimi pacjentami (vide zeznania świadka D. W. k. 1187) i nakłaniał ich do składania zeznań, w których mieliby oni potwierdzać wizyty w trakcie których miały być wykonywane zarówno czynności stomatologiczne refundowane jak i finansowane prywatnie i tym samym chciał on uzyskać wypowiedzi, które w wypadku powyższego świadka nie pozwoliłyby na przypisanie mu zarzucanego czynu –świadkowie dość nieporadnie te zalecenia stosowali. Wyraźnie widać tę tendencję w zeznaniach, które świadkowie składali w toku rozprawy. Zdecydowana jednak większość świadków stanowczo twierdziła, iż wizyty miały charakter prywatny, a w takiej sytuacji oskarżony nie miał możliwości wykonywania czynności refundowanych i tym samym występowania o refundację do Narodowego Funduszu Zdrowia. To dotyczy większości przypadków

wskazanych przez skarżącego w uzasadnieniu apelacji. Tylko w czterech przypadkach Sąd uwzględnił podniesione zarzuty. W pierwszym przypadku dotyczył on K. L., która w swoich zeznaniach twierdząc, że nigdy nie usuwała kamienia nazębnego miała na myśli, iż nie była to czynność refundowana, natomiast przyznała że taką czynność miała wykonywaną, ale odpłatnie. Innymi słowy nie był trafny zarzut, iż dana czynność w ogólnie nie była wykonywana. Kolejny przypadek dotyczy świadka E. K., która potwierdziła iż w trakcie wizyt jej syna u stomatologa były wykonywane czynności, ale stanowczo twierdziła, iż były to wizyty prywatne, a zatem również w tym przypadku należało przyjąć, iż czynności stomatologiczne były wykonywane prywatnie. Trzecim uwzględnionym przypadkiem był czyn opisany w punkcie 647, gdzie przyjęto iż usługa usunięcia kamienia nazębnego nie była wykonana, tymczasem z zeznań świadka S. W. wynika jednoznacznie, iż miała wykonywane tzw. piaskowanie zębów. Należy tylko przypomnieć, iż jest to część zabiegu polegająca właśnie na usunięciu kamienia nazębnego i jest to czynność nier refundowana, a zatem ze swej natury opłacana prywatnie. Czwarty z uwzględnionych przypadków dotyczy D. P. (punkt 494) i wynikał on z pierwotnego błędu. Świadek ten stanowczo twierdził, iż na górnej szczęce miał założony w 2012 r. aparat, zaś Sąd przyjmując iż zęby 46 i 47 znajdują się w górnej szczęce przyjął, iż zabieg ten nie mógł być wykonany. Tymczasem zęby 46 i 47 są zlokalizowane w dolnej szczęce i mógł być na nich wykonany w 2012 r. zabieg stomatologiczny. Równocześnie

<p>świadek ten stanowczo twierdził, iż wszelkie wizyty u stomatologa miały charakter prywatny, stąd też Sąd odwoławczy zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadzając się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi.</p>	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na bezzasadność zdecydowanej większości zarzutów wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu nie mógł być uwzględniony.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Wszystkie rozstrzygnięcia wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt II K 497/16, poza czynami ujętymi w punktach 305, 399, 494, 647, 674 i 675 części wstępnej wyroku.</i>	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd rejonowy za prawidłową Sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ęz le o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwi ęz le o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ęz le o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu oraz brak przeciwwskazań Sąd odwoławczy obciążył oskarżonego kosztami postępowania za II instancję.

7. PODPIS
Sędzia Jacek Myśliwiec (spr.) Sędzia Olga Nocoń Sędzia Lucyna Pradelska-Staniczek